

Jsem chcimír od první minuty války na Ukrajině. Cítil jsem ji v kostech už pár měsíců předem a ukrajinskou krizi jsem sledoval už od Majdanu. Vnímám ji jako existenciální záležitost. Tohle nebyla klasická „velká hra“ velmocí, které se štengrovaly prostřednictvím nějakých milicí a režimů ve třetích zemích. Tohle nebyl Asad vs. umírnění lidojedi. Tohle nebylo foukání do revolučních ohníčků v Libyi. Tohle bylo vážné, je to vážné a bude to vážné.

Nevím, jak to brali na Západě, podle toho, jak v posledních dvou letech postupovali, tak bych si myslel, že situaci značně podcenili i když si v hloubi duše uvědomovali, jak zásadní konflikt to je. Rusové samozřejmě od první minuty nenechávali nic náhodě, své soupeře rozhodně nezesměšňovali a šli do té války s plnou vervou.

Důsledky teď právě prožíváme. Rusko má ekonomický růst, my máme opětovný růst inflace. Obrání národa o třetinu úspor je málo. Na vítězství Ukrajiny to nestačí. K tomu máme průlom u Charkova a spoustu drobných indicií, že to nebude jediné místo a jediné volné jednotky, které Rusové mohou nasadit.

Před dvěma roky jsem si řekl, že nemohu jen psát o tom, co se děje a nadávat na poměry. Musím prostě vstát z gauče a udělat službu vlasti, protože to jinak nejde. Není možné čekat, až dojdeme na práh jaderného konfliktu. Není možné zůstat hezky v závětrí a vědět, že se ve skutečnosti nic udělat nedá. Není možné si prostě spočítat síly, zjistit, že jejich poměr je pro nás značně nevýhodný a prostě jen fatalisticky čekat, až se všechno stane.

A tak jsem se angažoval v protestech, začal jsem pohybovat na hraně politiky a snažil jsem se vytvořit alternativní médium s co největším dosahem. Rozumný člověk nesází na jednu kartu. Je

třeba se bouřit, je třeba být slyšet a je třeba jít hrát podle stávajících (a pěkně nevýhodných) pravidel hry.

Byl jsem u všeho podstatného posledních dvou let. Mluvil jsem se všemi, kteří byli ochotni mluvit se mnou. Dostal jsem se mezi politiky, odboráře, zemědělce, aktivisty, novináře i prosté nadšence, kteří se, podobně jako já, nechtěli smířit s tím, co se na nás valí. Na dva roky jsem upozadil rodinu i hospodářství a zařídil se, abych to celé vydržel dělat až do parlamentních voleb.

Nikdy jsem se necpal do čela. Vždycky jsem jen pracoval, psal, jezdil a podporoval. Nepřijal jsem žádnou nabídku ke kandidatuře, vždycky jsem říkal, že nemám žádné politické ambice. Byl jsem u prvních třech velkých demonstrací v roce 2022, byl jsem u třech velkých demonstrací Jindry Rajchla, byl jsem u demonstrace odborářů i u zemědělců. Prožil jsem si otřesy spolu se začínajícími politiky, sledoval jsem zblízka, jak to celé vzniká, objel jsem si celou republiku a to dokonce dvakrát.

Odešel jsem kvůli tomu z práce (v Agrofertu už dávno nepracuju), stal jsem se blogerem na volné noze a díky vám, čtenářům, je to zvládnutelné.

Proč to všechno píšu...

Protože pro kvalifikaci je hotovo.

Poslední plány nám tak trochu zhatila černá labuť v podobě atentátu na Fica. Doprotestoval jsem. Můj blog za poslední dva roky narostl na zhruba tři sta tisíc čtenářů. Za tři týdny skončí volební kampaně všech stran, pak budou eurovolby a až se sečtou výsledky, ukáže se, k čemu ta celá práce byla. Ukáže se, kdo se kvalifikoval pro parlamentní volby a ukáže se, jestli alespoň trochu utečeme hrobníkovi z liberální lopaty.

Ještě trochu budu jezdit s Petrou Rádovou po volební kampani, příští týden hodlám být na konferenci SOSP v Praze... bude tam i darogoj drug Saša Vondra, takže by to mohlo být zajímavé setkání. Budu teď stále více psát o volebních vyhlídkách jednotlivých stran a budu samozřejmě sledovat mezinárodní situaci, protože to by bylo, aby nám naše líbodémo do voleb ještě něco nevymyslela.

Děkuji vám všem za vaši přízeň. Byla to vaše podpora, díky které jsem se ani na chvíli neocitl v existenční nouzi a nebyl jsem v pokušení se pokusit o nějakou tu funkcičku, abych měl na náklady. Byli jste to vy, díky komu jsem mohl jezdit po celé republice, mluvit, ale také se dívat. Byli jste to vy, díky komu jsem neztratil odvahu, i když jsem měl vícekrát namále.

Věděl jsem, že bojuju proti něčemu, co jednoho obskurního venkovského blogera převyšuje o mnoho řádů a že výsledek mé práce bude mnohem hubenější, než bych si myslel, ale víte, co se podařilo na sto procent? Setkávání u zabijaček. Nepřišel jsem o přátelství ani jednoho účastníka, narovnal to nejvíc cest a dalo mi to nejvíc kontaktů i možností. Pořád platí, že důvěra se nejlépe buduje nad bůčkem. Díky vaší podpoře jsem i tohle mohl dělat a doufám, že právě toto bude mít svůj význam, až začne závod o poslaneckou sněmovnu. V červnu bude po volbách, to znamená, že bude před volbami.

Už teď vím, že budu schopen blogařit minimálně do parlamentních voleb v řádném termínu a i když si hodlám vyhodnotit, co mělo smysl a co smysl nemělo, mohu pokračovat ve všem, co jsem doteď dělal. To všechno díky vám. V této zemi je největší spoleh na obyčejné lidi. Jsem rád, že jste se se mnou radovali i truchlili. Děkuji, že jste mě povzbuzovali, strachovali se o mě, prostě že jsem vám nebyl lhostejný.

Jestli má tato země nějakou naději, tak je ve vás. Je mi ctí, být s vámi.

Váš Vidlák

Přátelé, *pokud mě chcete podpořit v mém Vidláckém úsilí, prosím pošlete dar Institutu českého venkova. Každý, kdo pošle alespoň 350,- Kč, může si na oplátku vyžádat knihy, trička, samolepky a odznaky z nabídky.* Číslo účtu: 1769955003/5500 IBAN: CZ8355000000001769955003. Kdo chce, může přímo na stránkách Institutu pro platbu použít QR kód. Doporučuji poslat platbu a druhý den si zadat adresu pro zaslání. Stačí přímo na Vidlákových kydech kliknout v záhlaví na „objednat knihu.“